

Uradnik: V katerem jeziku je depeša pisana?

Slovenec: V kranjskem.

Uradnik: Te depeše bi prav za prav ne imel vzeti.

Slovenec: Oho, zakaj ne? Ali vam morebiti ni znan ukaz, po katerem ima tudi slovenski jezik pravico, da se v njem telegrafira?

Uradnik: To velja le za depeše, ki ne gredo iz dežele; za take depeše pa, ki gredo iz dežele, to ni noben pripuščen jezik, ker po tem takem bi imeli tudi Grodnanci pravico v svojem jeziku telegrafirati. (Grodnanci so narodič, ki biva v par bornih občinah na Tirolskem in govori pol laški, pol nemški.)

Slovenec: Zavoljo mene naj tudi Grodnanci v svojem jeziku telegrafujejo; pa nas Slovanov je devetdeset milijonov, ki, hvala Bogu, nismo „Grodnanci“.

Uradnik: Pa vsaj adresno morate po nemški pisati, drugače uradniki v Ljubljani ne bodo vedeli, kam depešo oddati.

Slovenec: Uradniki v Ljubljani že znajo slovenski.

Uradnik: Jaz pa kaj stavim, da vsi ne znajo; zato prosim, adresno po nemški pisati; vsaj znate dobro nemški; čemu nas mučite s svojim jezikom.

Slovenec: Jaz vas nikakor nočem mučiti, al meni se bolje dopada, telegrafirati v svojem jeziku, kakor telegrafirajo vsi drugi narodi v svojem; če pa pravite, da uradniki v Ljubljani ne znajo kranjski, potem je to zadosi slabo; to je ravno tako, kakor da bi uradniki v Parizu ne znali francoski!

Uradnik: Kaj! vi hočete Ljubljano s Parizom primerjati?

Slovenec: Ne delajte mi dolzih ovinkov, gospod; tukaj je denar, in tukaj je depeša; vzemite jo precej, kakoršna je, če ne, bom strune drugače napel!

Na to se njihova nemška svetlost in c. kr. telegrafska visokost primorana čuti, depešo sprejeti tako, kakor je bila pisana.“ Komentara k tej dogodbi, mislimo, da ni treba.

Mnogovrstne novice.

* Na Ruskem slovanska zavest čedalje živejša postaja. To se je kazalo očitno v oni „besedi“, ki jo je nedavno napravil slovanski komité v Petrogradu. Obilo zbrano občinstvo je z gromovitim ploskom in veliko navdušenostjo sprejelo vse, kar se je v tej res izvrstni „besedi“ govorilo in pelo. Vsaka beseda, ki se je govorila na slavo slovanstva, izbudila je neizmerno navdušenje. Nepopisljiv entuziazem je vnela ruska pesem „boroda l' moja boroduška“, ki jo je pel gospod Paleček, basista praškega narodnega gledališča. Pa tudi dohodki te besede, ki je bila na korist slovanskim mučenikom v Hercegovini in Bosni napravljena, bili so jako zdatni, kajti bogati trgovci so mnogo tisoč rubljev darovali nesrečnim bratom svojim na Turškem.

* Judov v našem cesarstvu po najnovejših statističnih sestavih je v Galiciji 575.333, na Českem 89.539, na Moravskem 41.644, v doljni Avstriji 51.808, sploh skupaj več kot 822.000. Vojakov judov je pa le 2020. To majhno število judov v naši armadi je osupnilo ne le politične, temuč tudi vojaške gosposke, in stavilo se je zdaj na predstojnike judovskih občin vprašanje: kako to, da je le tako malo vojakov judov? Le dvojno je mogoče: ali da se zviti judje izmuznejo vojaščini, ali pa da so take pokveke, da niso za vojaščino pripravi. Vojno ministerstvo samo bo to reč v svojo obravnavo vzelo.

* Tudi na Ogerskem gre posestvo za posestvom na kant. Magjarski časnik „Rosnyoi Hirado“

pripoveduje, da advokat Edmund Hövary je nedavno v Felső-Sajo na eksekutivni dražbi kupil $1\frac{1}{6}$ zemlje, to je, pol hiše, senožeti in njive za 3 gold. 5 kr., reci: tri goldinarje in pet krajcarjev. Take dogodbe so pač prežalostne priče čedalje večega uboštva kmetijskega stanú in dokaz, kako tudi ohola Ogerska država od dne do dne bolj propada.

* Koliko stroškov prizadenejo gimnazije na Koroškem državi zdaj, v hvalisani novi éri, in koliko so jej prizadale poprej? „Kärnt. Bl.“ priobčuje natančen račun in pride h koncu do tega, da reče, poprej so p. Benediktini brezplačno oskrbovali gimnazijo Celovško in pri sv. Pavlu, tedaj ni vinarja stroškov bilo za ti šoli, zdaj pa stanete gimnazija v Celovcu in Beljaku leto in dan 23.554 gold.

Zabavno berilo.

Iz sodnijskega življenja.

Po spominu skušenega starega pravnika.

Spisuje Jakob Aléšovec.

V.

Mati ga izdá.

(Dalje.)

Nekega dne pa zapazim opoldne iz uradnice po ulicah proti hiši gredé pred njo veliko ljudstva, ki je gledalo v okna in se živahno razgovarjalo. Bliže prišedši vidim pred vrati pismonošo in dva mestna stražnika. Poprašam, kaj pomeni ta hrup. Stražnik mi odgovori, da je pismonoša, hoté oddati gospéj pismo, pozvonil, a da se ni prikazala nobena živa duša. Drugekrat je komaj zvon zapel in gospá je pogledala skoz okno, danes pa je vse tiho, dasiravno je zvonil, da se je po vsi hiši razlegalo.

„Je pač ne bo domá“, opomnim jaz in hočem dalje iti.

„Ni mogoče“, odgovori nekdo izmed množice; „jaz imam svojo delavnico tu ravno nasproti in vem, da je ob desetih spustila dekla nekoga s hiše, potem se pa vrata niso več odprla.“

„To je nenavadno“, pravi mestni stražnik, „zato sem poslal po našega komisarja in sem hotel iti ravno tudi k sodnji. Pa zdaj, ko ste ravno vi memo prišli, prosim, ostanite tu, da bomo videli, kaj je. Vse gotovo ni v redu, reč je zeló sumljiva.“

Med tem pride policijski komisar in po kratkem dogovoru skleneva s silo odpreti hišo, ker se je ta reč tudi meni jela sumljiva zdeti.

Toraj pozvonimo še trikrat, da je bilo zvončka glas po vsi ulici slišati, pa brez vspeha, vse je tiho. Na to zleze eden mestnih stražnikov po lestvi do okna, odpre s silo otvornice ter pogleda v sobo.

„Kaj je videti?“ ga prašam jaz.

Stražnik gleda še bolj pozorno, potem pa zleze po lestvi doli in reče meni in komisarju na tihem, da ljudstvo ne bi slišalo:

„Jaz mislim, da se je nekaj zgodilo. Kolikor sem mogel v temni sobi razločiti, leži žensko truplo na tleh.“

Na to pokličemo brž ključarja, stražniki pa rekó množici, naj se razkropí. Ljudje se odmaknejo, a vendar ostanejo še vsi skup in množica se vedno narašča. Ključarju se po mnogih poskusih in velikem trudu posreči odpreti hišna vrata, ki so imela jako močno ključavnico. Jaz, komisar, zdravnik, ki je ž njim prišel, in dva stražnika vstopimo vrata za sabo zapahnavši. Spodaj v veži je vse tiho, toraj gremo po stopnicah